

1971

Eredmények és gondok Kecskeméten*

Aktív, a zenében és a zenéért lelkesen tevékenykedő *muzsikusok* – a zenét szerető, hangversenyéletet igénylő *közönség*: olyan bázisok ezek, amelyek nélkül egyetlen város sem lehet meg, ha pezsgő és sokszínű, élő kultúrát akar falai között teremteni. A hivatásos művészet mellett tehát a színvonalas amatőrizmusra is szükség van.

A „hirös város”-ban éppen úgy, mint többi vidéki városunkban a professzionizmust csak a Filharmónia, esetleg a Városi Művelődési Ház hangversenyeire érkező vendégművészek képviselik. A városban működő muzsikusok, zenetanárok elsősorban a zenekari munka révén kerülnek kapcsolatba a Filharmóniával, néha (évente egy-két alkalommal) pedig ifjúsági műsorok közreműködőiként.

A kecskeméti Szimfonikus Zenekar egy évtizednél hosszabb működése során jelentős fejlődésen ment át. Létrejöttét lelkes zenetanároknak és amatőröknek köszönheti. Vezetője Nemesszeghy Lajos volt, akinek személyes buzgalmát is dicséri, hogy a kezdeti nehézségeken túljutottak. Három éve Kemény Endre a zenekar karnagya. Az ő vezetésével új lendületet kapott a testület művészi fejlődése, melyet a városi tanács jelentős anyagi támogatása is nagymértékben segít. A zenekar két irányban tevékenykedik. Egyrészt évente 4–5 alkalommal szerepelnek a bérleti hangversenyeken, s ennél jóval többször a város és a megye ifjúsági koncertjein. Másrészt állandó közreműködői a helyi művelődési intézmények rendezvényeinek, a társadalmi és politikai megmozdulásoknak. Eredményeiket, fejlődésüket jelzi, hogy a rádió több hangversenyükről adott közvetítést; s az is, hogy a klasszikus repertoár darabjai mellett Kodály Zoltán, Farkas Ferenc és Kadosa Pál műveit is műsorukra tűzték – az utóbbiakat egy sikeres szerzői est keretében. Gondjaik, problémáik azonosak minden más hasonló együttes nehézségeivel: nincs mindig minden hangszerre megfelelő ember, az utánpótlás a meglévő helyeken sem zavartalan.

Az Országos Filharmónia mellett fontos szerepet tölt be a koncertek rendezésében a Városi Művelődési Központ. Ők adnak helyet az amatőr együttesek, kórusok műsorainak; az Állami Zeneiskola növendék és tanári hangversenyeinek. Azzal, hogy segítik a városban működő muzsikusok pódiumra lépését, nagy szolgálatot tesznek a zene ügyének. A szereplési lehetőség feltétlenül inspirálóan hat a tanári munkára is. Szerencsésen motiválja a tanár–diák–szülő viszonyát az előadó és közönség viszonyával.

* Muzsika, 1971/9, 13-14. o.

Éppen e hangversenyek sorában kapott helyet a zeneiskola volt növendékeinek néhány fellépése. Igen jó gondolat volt Körber Tivadar igazgatótól, hogy a 75. évfordulóját ünneplő zeneiskola munkáját az intézményből kikerült tanár- és művészelöltek színvonalas koncertjeivel is bizonyította, illetve reprezentálta.

Másik érdeme e hangversenyeknek, hogy a zeneirodalom sok alkotását élő előadásban vihetik közelebb a közönséghez. Ezzel a lehetőséggel azonban nem él eléggé a zenekedvelők tábora. Talán úgy gondolják, hogy igazi értéket csak a hivatalos pecséttel ellátott zenei produkció képviselhet, s hogy „kötelezettségüket” lerótták a bérleti hangversenyek meghallgatásával. Létszámát tekintve a kecskeméti zeneélet legjelentősebb tényezője az iskolai kórusmozgalom.

Ez az idei Éneklő Ifjúság tanúsága szerint új fejlődésnek indult, túljutott a holtpontra. E terület legfőbb bázisát a 20. évfordulóját ünneplő Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskola és Gimnázium kórusai és a Katona József Gimnázium énekkara jelentik. A felnőtt kórusok helyzete, állapota sajnos eléggé elkeserítő Kecskeméten. A hajdani híres kórusprodukcióknak nincs örököse. Az együttesek örökös gondja: az utánpótlás hiánya inkább csak vegetálásra kényszeríti az énekkarokat.

Talán a KÓTA helyi csoportjának megalakulása és az 1972-es esztendő Kodály-évfordulói új lendületet adnak a kóruséletnek. Ennek hiányában nem lehet méltó a kecskeméti zenei élet elkötelező és buzdító múltjához, sokat ígérő és igénylő jelenéhez és jövőjéhez.